

Ἰούνιος

Κυριακή 6η Ἰουνίου 2021

Κυριακή τοῦ τυφλοῦ

(Ἰω. 9, 1 – 38)

Σήμερα ὁ Χριστός ὡς Πλάστης καί Δημιουργός ἀναπλάθει τόν ἄνθρωπο. Ὡς Νομοθέτης καί Παντοδύναμος ὑπερβαίνει τήν τυπικότητα τῶν κανόνων καί ἐκπληρώνει τό νόημα καί τό σκοπό τους. Ὡς Πατέρας καί Φιλάνθρωπος δείχνει συνεχῶς ἀγάπη καί μέριμνα γιά τά παιδιά Του. Ἀπό ἐμᾶς, πού δεχόμαστε τίς εὐεργεσίες Του, περιμένει νά Τόν ὁμολογήσουμε. Θέλει νά μιᾶμε γιά Ἐκεῖνον στούς συνανθρώπους μας, νά καταθέτουμε τήν ἐμπειρία μας ὡς ἀπάντηση στά μεγάλα ἐρωτήματα τῶν ἄλλων. Νά μοιραζόμαστε τή δική μας ἐμπειρία μ' ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι

ἀναζητοῦν μία σταγόνα οὐρανοῦ στήν ἀφόρητη καί λασπώδη καθημερινότητά τους.

Ὁ «ποτέ» τυφλός τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς τρεῖς φορές ὁμολόγησε τή δύναμη καί τήν ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ. Τρεῖς φορές μοιράστηκε τήν ἐμπειρία του. Μέ τά λόγια του ἔβγαλε τούς ἄλλους ἀπό τή βεβαιότητα τοῦ ψεύδους καί τούς ἔβαλε μπροστά στήν περιπέτεια τῆς ἀλήθειας. Ἔγινε τό πρότυπο κάθε πιστοῦ πού χαίρεται μέ τίς παροχές τοῦ Θεοῦ καί τίς διαφημίζει χωρίς δισταγμό.

Μελετώντας τό πρόσωπο τοῦ θεραπευμένου τυφλοῦ μπορούμε νά βροῦμε τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο θά ὁμολογήσουμε κι ἐμεῖς τό Χριστό στήν ἀντίχριστη ἐποχή μας. Ἡ ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ἀπλῶς καθῆκον καί ὑποχρέωση. Εἶναι ἀφόρητη ἀνάγκη καί αὐθόρμητη ἐνέργεια, πού πηγάζει μέσα ἀπό μία καρδιά ἥ ὁποία ξεχειλίζει ἀπό εὐγνωμοσύνη γιά τό μεγάλο Εὐεργέτη τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Κύριος ἐκτιμάει ιδιαίτερα αὐτή

τή φιλοτιμία καί γι' αὐτό λέγει: «πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». Ὅποιος ὁμολογεῖ τό Χριστό θά λάβει τήν ὑποστήριξη τοῦ Κυρίου μπροστά στό Θεό Πατέρα.

Σύμφωνα, λοιπόν, μέ τό παράδειγμα τοῦ πρώην τυφλοῦ ἡ ὁμολογία ἔχει κάποια βασικά χαρακτηριστικά, πού τήν ξεχωρίζουν ἀπό τήν ἀπάτη. Πρῶτον, ἡ ὁμολογία γίνεται ταπεινά καί μέ διάκριση. Ὁ πρώην τυφλός μίλησε γιά τό Χριστό μέ τρόπο ταπεινό καί μετρημένο. Δέν ἔπεσε στήν ἔπαρση καί στόν ἐγωισμό, παρόλο πού δέχθηκε μία πολύ προσωπική θεϊκή επίσκεψη καί τεράστια εὐλογία, τή δημιουργία τῶν ὀφθαλμῶν του! Προέτρεψε στήν ἀναζήτηση τοῦ Ἰησοῦ, χωρίς νά θέλει νά Τόν ἐπιβάλει. Ὁδήγησε σ' ἕναν προβληματισμό τούς συνομιλητές του, χωρίς νά τούς προσβάλλει. Δέν θύμωσε, δέν δείλιασε, δέν ὑποχώρησε μπροστά στίς προσβολές πού δέχθηκε. Προτίμησε νά γίνει ἀποσυνάγωγος παρά νά προδώσει τόν

Εὐεργέτη. Ἔτσι εἶναι οἱ ἀληθινοὶ ὁμολογητὲς τοῦ Ἰησοῦ. Παρουσιάζουν τὴν ἀλήθεια, πού εἶναι ὁ Χριστός, ἀλλὰ χωρὶς φανατισμό, χωρὶς ταραχή, χωρὶς ἔπαρση, χωρὶς προσβλητικότητα, χωρὶς ἀνασφάλεια, χωρὶς ἀφορισμούς καὶ ἀπειλὲς τιμωρίας. Παρουσιάζουν τὸ Χριστό ἤρεμα, σταθερά, χαρούμενα, πειστικά, ταπεινά, ἀπλά καὶ ἄμεσα. Οἱ ὁμολογητὲς τῆς πίστεως δὲν ἀπολογοῦνται γιὰ τίποτε. Μόνον καταθέτουν. Οὔτε ἀμύνονται οὔτε ἐπιτίθενται. Μόνον σπέρνουν καὶ μένουν σταθεροὶ σ' αὐτό πού οἱ ἴδιοι βίωσαν καὶ βιώνουν.

Δεύτερον, ἡ ὁμολογία τοῦ «ποτέ» τυφλοῦ ἔχει μία λογικὴ πορεία καὶ μία λογικὴ συνοχή. Αὐτὴ ἡ λογικότητα ἀφοπλίζει, χωρὶς νὰ ἀκυρώνει τὸ συνομιλητὴ καὶ χωρὶς νὰ κουράζει. Ἡ ὁμολογία τοῦ ἀνθρώπου στηρίζεται πάνω στὴν ἀκράδαντη λογικὴ τῶν γεγονότων. Αὐτό κάνουν καὶ ὅλοι οἱ ὁμολογητὲς τῆς πίστεως. Δὲν ἀναπτύσσουν ἀτέρμονες θεωρίες καὶ ἀόριστες φιλοσοφίες. Δὲν ἀνταλλάσσουν ἀπόψεις καὶ ιδέες. Προβάλλουν τὴν ἀκαταμάχητη λογικὴ

τῶν γεγονότων. Παρουσιάζουν τή ζωή μέ τό Χριστό, τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, τίς νίκες τοῦ Χριστοῦ κατά τοῦ θανάτου καί κατά τῆς ἁμαρτίας, χωρίς ἐπαυξήσεις, χωρίς φτιασιδώματα, χωρίς ὑπερβολές καί ψέματα. Παρουσιάζουν τή φτώχεια τους, τήν πνευματική τους ἔνδεια, χωρίς ταπεινολογίες, ἄμεσα καί ἀπλά, γιατί πίσω ἀπ' αὐτή κρύβεται ὁ πλοῦτος καί ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ. Δέν προσπαθοῦν νά μπερδέψουν τό συνομιλητή. Δέν ἐπιθυμοῦν νά τόν μηδενίσουν, νά τόν ἀκυρώσουν, νά πατήσουν πάνω του γιά νά νιώσουν οἱ ἴδιοι ψηλότεροι. Σέβονται καί ἀγαποῦν τόν ἄλλο, γι' αὐτό καί δέν προσβάλλουν τή λογική του.

Τέλος, ἡ ἀληθινή ὁμολογία προϋποθέτει ἀδιάσπαστη σχέση μέ τό Χριστό. Ὁ Ἰησοῦς στάθηκε γιά τόν πρῶην τυφλό ἕνα πρόσωπο πού καρφώθηκε στήν καρδιά του καί δέν ξεθώριασε οὔτε στιγμή ἀπό τή σκέψη του. Τόν ὁμολόγησε σέ κάθε εὐκαιρία, γιατί δέν τόν ξέχασε οὔτε δευτερόλεπτο. Μέσα του κράτησε μία μυστική σχέση εὐγνωμοσύνης πρὸς τόν

Ἰησοῦ, γι' αὐτό καί, ὅταν ἀξιώθηκε νά Τόν ξαναδεῖ, ὁμολόγησε: «πιστεύω, Κύριε· καί προσεκύνησεν αὐτῷ». Δέν μπορεῖ νά γίνει αὐθεντική ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ καί τῆς ἀληθινῆς πίστεως, ὅταν ὁ ἴδιος ὁ Θεός ἀπουσιάζει ἀπό τήν καρδιά καί τή σκέψη τοῦ πιστοῦ. Πῶς νά γίνει ὁμολογία γιά ἓνα πρόσωπο, ὅταν αὐτό τό πρόσωπο δέν εἶναι ἀπόλυτα ἀγαπητό καί ποθητό; Βασική προϋπόθεση τῆς χριστιανικῆς ὁμολογίας εἶναι ἡ χριστιανική ζωή καί ἡ ἀδιάλειπτη παρουσία τοῦ Θεοῦ μέσα στόν ἄνθρωπο.

Στή δυσώδη ἐποχή μας, ὅπου ἐπικρατεῖ μία πρωτόγνωρη ὀλική πνευματική τύφλωση, ὑπάρχει ἀνάγκη ἀπό φῶς. Εἶναι ἐπεῖγον σήμερα, περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη ἐποχή, νά δώσει κάθε πιστός στούς σκοτισμένους διπλανούς του τό φῶς πού κουβαλάει μέσα του. Δέν ἔχει σημασία ἂν τό φῶς αὐτό εἶναι μικρό ἢ μεγάλο. Ἄρκει νά εἶναι ἀληθινό καί νά εἶναι τό φῶς τοῦ Χριστοῦ. Αὐτό τό φῶς θά θεραπεύσει καί θά παρηγορήσει ὅσους τό

χρησιμοποιήσουν. Ἐπιπλέον ὅλους μαζί θά μᾶς
ὀδηγήσει στή χαρά τῆς ἀναστάσιμης ζωῆς καί
τῆς παντοτινῆς σωτηρίας. Ἀμήν.